

Загрлимо једни друге и покажимо да смо један народ, јер смо једна вера и једна Црква

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирије одржана 9. јануара 2026. године, на празник Светог првомученика и архиђаконa Стефана, на светој Литургији у Саборној цркви Христа Спаситеља у Бања Луци

Мир Божји – Христос се роди! Ваше Високопреосвештенство, драги владико Јефреме, браћо архијереји, сви сабрани, браћо и сестре, и сав народе Републике Српске, децо Светог Саве,

Нека је срећна слава, нека је благословен данашњи дан, нека Свети Стефан, архиђакон и првомученик, буде молитвени заступник свима вернима Републике Српске, који његово име славе и који Светог Стефана виде као свог заштитника, али истовремено нека он буде и пример за углед, јер светитељи Божји јесу живо Јеванђеље Христово. Светитељи Божји јесу они који крче стазе испуњене разним препрекама и воде нас у Царство небеско.

Сабрали смо се, браћо и сестре, у овај свети дан још увек славећи Рођење Господа нашег Исуса Христа, славећи тајну љубави Божје у односу на нас људе и славећи наш одговор Богу на Његов позив, славећи и наше поверење у односу на љубав Божју. Свети пророк Исаија још у Старом завету, као и

многи други пророци, али и читав Стари завет, указује на то да треба да дође Спаситељ људском роду и да то није макар ко. Он вели: Затруднеће Девојка и родиће Сина и даће му име Емануил, што значи с нама је Бог. Дакле, славећи Рођење Христово и славећи све ово што смо навели, живот, радост, љубав и смисао, ми славимо чињеницу да је Бог с нама.

Господ, долазећи међу нас својим Рођењем потврђује и показује да је једампут за свагда на нашој страни ма колико ми често бирали друге стране, стране туђе Богу, бирали и своју назови страну која искључује било кога другог, а наравно, пре свега изнад свега Бога. Дакле, ма колико се ми удаљавали од Њега, ма колико падали у грех, ма колико промашаја имали. А имали икога међу нама да нема греха, имали икога међу нама да не пада, имали икога међу нама да му није потребна помоћ?! Зар неко може речи: Сам сам себи довољан, не треба ми нико?!

Наравно, браћо и сестре, да не треба одговарати. Свако у своме срцу добро зна своју душу и свој живот, зна своје грехе, своје слабости и своје немоћи. И ма колико се, дакле, ми на разне начине удаљавали се од Бога, ево, Господ долази међу нас и показује и потврђује да је са нама, да је увек на нашој страни. Потребно је, наравно, само да затражимо Његову помоћ, да Му се обратимо са: Господе, помози! Господе, помилуј! Тако исказујемо и изражавамо свест о томе да нам је Бог потребан.

То је израз наше вере. Довољно је да макар у срцу пожелимо да светлост и љубав Божја засија у нашим душама и Он је већ ту. И кад смо напуштени од свих, и кад не можемо, и кад смо сами, и кад смо слаби, ако кажемо: Господе, помилуј! и знамо да је Господ са нама, ко нам се може супротставити? Ни демонске силе, ни смрт, ни било шта од овога света не може бити јаче од нас, не зато што смо ми јаки, не зато што ми имамо снагу сами по себи, него зато што је Бог наш Емануил, а то значи Бог је с нама ако имамо вере.

Сигуран сам да се онај који је засадио клицу православне вере и Јеванђеља Христовог у наш народ, Свети Сава, чија смо ми духовна деца, радује на небу што види да се у његовом народу дижу се нови храмови, а обнављају се стари. Буди се и умножава вера у нашем народу, сабирамо се и окупљамо око имена Христовог у храмовима Божјим.

Још, наравно, треба да будемо бољи, свако од нас да буде бољи, да ја будем бољи вама, да ви будете бољи мени, и ми једни другима да будемо бољи, јер онда ћемо бити мили Богу и бићемо радости и понос Светом Сави, грађанину Царства Божјег. Можемо и морамо да ослушкујемо потребе једни других, да

грлимо једни друге, да будемо спремни да више уочавамо своје грехе, своје слабости и своје промашаје, а мање промашаје и падове брата свога, да будемо уз њега, да га придигнемо, да му притекнемо у помоћ, да му будемо и раме за плакање ако треба.

Дакле, оно што Господ вели, да не гледамо трн у оку брата свога, а да не видимо и пропуштамо брвно које се налази у оку нашем. Свако од нас да стоји пред Господом, јер Он је наша мера. Не треба ја да се поредим са било ким из овога света, нити ви са било ким. Сваког од вас треба да волим и свако од вас треба да воли свога ближњег, али меру имамо која се зове Господ Христос. Он да буде центар нашег живота, Он да буде на првом месту у нашем животу. Зашто? Јер ако је Бог са нама, нико не може против нас. Ако је Господ наш у нашим срцима и у нашим животима на првом месту, све остало ће доћи на своје место. Ако ли, пак, на Његово место поставимо нешто или неког другог, почевши од себе, тј. ако имамо идола у место Христа у своме срцу на првом месту, све ће онда бити погрешно. Све ће бити на погрешном месту. Бићемо разбијени изнутра, имаћемо и духовне и душевне проблеме. Нећемо моћи да се саставимо, нећемо моћи да функционишемо у заједници. А само ли поставимо оно што је најважније, оно што је темељ и камен угаони на своје место, све остало у архитектури наших живота задобија своју пуноћу, свој смисао и своју лепоту.

Свети Стефан, архиђакон и првомученик, сведок је Христов. На крви мученичкој зида се Црква. Колико је само таквих мученика у нашем народу? И зато наша Црква даје плодове духовне, не због нас и наших подвига, него због крви мученика светих из нашег рода које Господ прославио. Такав један је био и Свети Стефан. Све за Христа, Христа ни зна шта – била и његова парола. Али сам је преображен у Христу био, поистоветио се са Њим.

Поистовећење је потреба човека од најмлађих дана. Често се деца поистовећују са својим родитељима, оцем, мајком, комшијама, идолима разним. А ево Свети Стефан се поистоветио са Христом и показао да је то једино поистовећење којима смисла. То је поистовећење о којем Свети апостол говори: Не живим више ја, него Христос у мени. Поистоветио се Свети Стефан по љубави са Господом и зато је могао да има чисто срце, да свима прашта све, не осећајући да је праштање слабост и губитак, него будући нераскидиво у заједници са Христом, знао је да љубав подразумева жртву, да љубав подразумева подвиг и да љубав подразумева праштање.

Зато је могао да каже: Не уброји им, Господе, овај грех! Не упиши им то што су зли, него се моли за њих. И нама, браћо и сестре, то је пример за углед да

се молимо за све, па чак и за оне који су против нас. Али пре тога, ако слушамо реч Христову, молимо се једни за друге, загрлимо једни друге, пружимо руке једни другима. Покажимо да смо један народ, јер смо једна вера, јер смо једна Црква, јер је један Господ који је Глава Цркве. Ако смо једно међу собом, Духом Светим и Христом, онда већ овде и сада предокушаћемо истинску и праву победу, победу живота, победу смисла. Предокушајући ту победу овде и сада бићемо моћи спремни у Царству Божјем да славимо заједно са Светим Стефаном, Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светог Духа, сада и увек и у векове векова. Амин. Мир Божји – Христос се роди! Срећна слава!

spc.rs